

Моє темне бажання. Дорога темного принца. Книга 2

КУПИТИ

«Моє темне бажання» – друга частина романтичної трилогії «Дорога темного принца», кожна книжка якої – окрема завершена історія.

Вона — його найсолодше бажання... і найтемніший секрет.

Завдання було просте. Прокрастися до нашпигованого охороною маєтку в Потомаку. Повернути свій підвіс. Зникнути.

Проблема №1.

Найжаданіший холостяк Америки заскочив мене на гарячому.

Проблема №2.

Він вирішив залишити мене... як прислугу.

Я не знаю людини холоднішої, ніж Закарі Сан, але від самого тільки його погляду моє тіло палає. Стриманий, розважливий, безжально жорстокий. Він живиться слабкостями інших. Та навіть не підозрює, що зустрів гідну супротивницю. Можливо, Зак і належить до американської аристократії. Але ця плебейка ще стане королевою.

Перш ніж ви розпочнете читати, хочемо подякувати, що дали шанс Закові й Ферров. Ми жартуємо, що ці двоє, як ми самі — зійшлися культури, які, на диво, гармонійно поєднуються. Жодна з нас раніше не писала такої книжки, тому це велика честь створити її разом.

Я (Паркер) ніколи не думала, що зможу розповісти світові про свою культуру, особливо через призму історії кохання. Я напівв'єтнамка, напівкитайка, виросла і в окрузі Ориндж, і в DMV (штатах Вашингтон, Меріленд і Вірджинія). Мала неймовірну згуртовану, хоч і дивакувату родину. Чимало з того, що ви прочитаєте в «Моєму темному бажанні», засноване на реальних подіях. Історії такі шалені, що в це складно повірити — і я не можу вже дочекатися, щоб показати вам хоч частинку власного життя. І Лей, ти просто свята, якщо зголосилася писати цю книжку зі мною і слухала мої нескінченні розповіді про дитинство.

До речі... Я (Лей) насолоджувалася кожною секундою роботи зі своєю найкращою подругою. Це було розкішно, дотепно й чудово вписалося в дружбу з Паркер. (Лише один відсоток наших розмов стосувався справи, решта дев'яносто дев'ять — ми говорили про їжу та родини.) Паркер — моя «робоча дружина», і, враховуючи, що серед американців азійського походження відсоток розлучень становить 12,4%, найімовірніше, ми разом на все життя.

Чимало з того, що я люблю в Закові та Фей, народилося саме з наших щоденних розмов. Але досить про нас — час поринути в історію.

Приємного читання!

Цілуємо

Пролог

Зак

Батько завжди казав: люди — папір, а спогади — чорнило. Та я й гадки не мав, по мою книжку кинуть у смолу, а потім розірвуть на шмаття.

Він дав мені все. Гроші. Характер. Любов. Непоганий набір принципів — і навіть бездоганну усмішку. Усе до останнього.

Та знаєте, що найцінніше він віддав мені? Своє життя.

Дванадцять років

Найгірший день мого життя почався, як це зазвичай буває з катастрофами, досить буденно. Ми з татом сиділи на задньому сидінні його Flying Spur Bentley, поки наш водій маневрував у нескінченних заторах, перелаштовуючись з однієї смуги в іншу. Гудки клаксонів зливалися в нестерпний шум. Небо прорвало — гроза не спинялася від самого аукціонного дому. По радіо гучно грала Bookends у виконанні Simon and Garfunkel, заглушуючи всі думки.

Я відчував, як татові очі прикипіли до моєї потилиці, коли я дихнув на шибку автівки й намалював на запітнілому склі шпагу.

Він зітхнув:

— Тобі точно потрібне хобі.

— Хобі — то лише гаяння часу. Саме тому їх так і називають, — я намалював пальці, які тримали мою шпагу, і кров, що стікала з її вістря. — Крім того, у мене вже є хобі, і не одне.

Попереду пирхнув водій, увімкнувши лівий поворотник.

— У тебе є таланти, — виправив мене тато. — Але коли тобі щось добре вдається, це аж ніяк не означає, що воно має подобатися. Сидіти й бити байдики все літо, чекаючи, коли повернеться твій найкращий друг — не зовсім хобі.

Дурний Ромео Коста. Просто взяв і поїхав. Навіть не попрощався. Спершу до Італії, у початкову школу. А тепер — у якийсь тупий літній табір, куди його запхав батько. З Європи він повернувся до нестями нудним. Цього разу я очікував, що він припхається геть пустоголовий.

Я глипнув на тата:

— А чому мені має подобатися те, що я роблю?

Ледь помітна усмішка торкнулася кутиків його вуст. Він був величезний. А може, здавався таким, бо я тоді ще не доріс до нього. Батько заповнював усе заднє сидіння своїм тілом. То була відчутна присутність. Оніксове волосся, зморшки біля очей від сміху і зловісний шрам на чолі, який він отримав, коли супроводжував малих скаутів. Орел спробував напасти, але тато останньої миті схопив мене, а потім налетів на шезлонг і розітнув собі лоба.

Він легенько постукав зігнутим пальцем по моїй скроні:

— Бо якщо ти не навчишся цінувати шлях, то як порадієш, коли прибудеш у пункт призначення?

— А хіба пункт призначення в житті — не смерть? — я вп'явся в нього поглядом, щоб не бачити, як мій витвір мистецтва на вікні поволі зникає через конденсат.

Він розсміявся:

— Ти надто розумний. Добра з того не буде.

— Це не «ні», — пробурмотів я й стримав бажання затулити вуха, щоб не чути клаксонів і лопотіння дощу.

— Пункт призначення — це сім'я. Кохання. Місце у світі, яке ти можеш назвати своїм.

Я змахнув з кросівка маленьку гілочку:

— У тебе багато місць.

— Так, але дім лише один. І він там, де ти й твоя мама.

Я глянув на нього, насупивши брови:

— Що ми такого зробили, що ти тепер такий щасливий?

— Ви є, дурнику. І цього досить.

Я розлігся на сидінні й застукав пальцем по коліну — змуджений до краю.

— Якщо ти з нами такий щасливий, навіщо постійно купуєш усіляке, щоб зробити собі приємне?

— Витвори мистецтва — це не всіляке. — Тато поклав руку на мою, щоб я припинив стукати. — Це душа людини, втілена в матеріалі. Душі безцінні, Заку. Захищай свою, як тільки зможеш.

Я трохи посунувся ближче до нього, й зиркнув на оксамитову торбинку між нами.

— А можна глянути?

— На день народження подивишся.

— Це мені?

— Але носити із собою не можна буде. Це небезпечно.

— Ще краще, — я потер руки, звернувши увагу на різьблену скриньку для прикрас у нього між долонь. — А як щодо цієї?

Ми щойно забрали здобич, яку тато виграв на аукціоні антикваріату. Точніше, він забрав. Я сидів на задньому сидінні автівки й крутив кубик Рубіка, навіть не дивлячись на те. А тато тим часом морочився з підтвердженням оригінальності. Мистецтво мене ніколи не цікавило. Останні дванадцять років батько намагався втовкмачити мені свою мудрість. Марно. Я здатен дискутувати про перевагу стилю гонбі порівняно з технікою роботи тушшю і аквареллю, але не можу змусити себе бодай трошки перейнятися тими лініями на папері.

Часом я потай заздрих Ромео, адже батько дозволяв йому мати зброю, навіть ручні гранати. Він ще й танком керувати вміє. Оце я розумію, понт. Тато розкрив скриньку й нахилив до мене.

— Це подарунок мамі до річниці.

На шовку лежав круглий нефритовий підвісок у формі лева. До червоного шнурка, що охоплював вигнутий край, кріпилися нанизані намистини, великий вузол пань-чан та подвійні китиці. Приблизно два мільйони доларів — і заради чого? Мама ж навіть не носитиме цієї штуки. Дорослі часом здатні на безглузді вчинки. Тато називає це імпульсивністю й каже, що така людська природа. Мабуть, я не зовсім людина, бо в мене ніщо не викликає аж такого шквалу емоцій. Усе завжди продумую, і нічого не кортить. Навіть солодкого.

Я відкинувся на спинку сидіння.

— Це схоже на той шматок сирної плісняви, яка росте в контейнері в шафці Олівера.

У мого ще одного найкращого друга гігієна, як у дикого кабана. Хоча це несправедливе порівняння — кабан немає змоги щодня митися в душі.

— Ша хайдзи. — Дурне дитя. Тато легенько лягнув мене по потилиці й усміхнувся. — Колись ти навчишся цінувати прекрасне. Дощ періщив, тарабанячи по вікнах, ніби намагався прорватися всередину. За склом сяяли спотворені краплями червоні й жовті ліхтарі. Гул сигналів гучнішав.

«Ми майже приїхали».

А ти певен, що мамі сподобається? — я потер носа рукавом сорочки. — Бо це нагадує той підвісок, що їй кілька років тому подарувала Селеста Аї, — мабуть, тітка купила його в сувенірній крамниці в аеропорту, дорогою з Шанхаю.

— Сподобається, — татів палець завмер над прикрасою.

Він провів ним уздовж краю, але так і не торкнувся. — Шкода, що в січні довелося летіти до Сіаня. Я запізно дізнався, що інший підвісок виставили у Вашингтоні на аукціон, і його вже хтось придбав.

— Є ще один? — я намалював на склі восьминого й слухав його впіввуха. Ми саме проминали розбурханий Потомак. Ще кілька кілометрів — і завернемо на Дорогу Темного Принца. — Хіба це не знижує цінності?

— Інколи так. Але тут підвіски й задумувалися парою — для нього і для неї. Вони належали двом закоханим часів династії Сун. Щоправда, ті люди були з різних світів.

Я пожвавішав. Нарешті ми дійшли до чогось цікавого:

— А що з ними сталося? Їм відрубали голови?

— Заку.

— А, звісно, — я клацнув пальцями, а потім провів по горлу. — Їх тоді страчували тисячею порізів. Руки, мабуть, просто відривали. Тато потер скроні, глянувши на мене з ледь помітною усмішкою:

— Ти все сказав?

— Ні. Як думаєш, коли людям відрізали носи без анестезії — вони миттєво вмирали чи спливали кров'ю?

Затор поволі розсмоктувався, і машина набрала швидкість. Нарешті.

— Закарі Сане, просто диво, що ти моя дит...

Гучний сигнал клаксона заглушив його слова. Дощ. Увесь світ. Тато замовк на півслові й широко розплющив очі. Водій різко вивернув убік, намагаючись уникнути зіткнення. Тато відкинув скриньку, кинувся до мене, обхопив руками й боляче стиснув, приперши до сидіння. Його обличчя вихопив засліпливий спалах фар.

«Бентлі» перекинувся набік, а потім на дах. Ми зупинилися догори дригом. Тато лежав на мені, захищаючи. Все сталося швидко. Швидкий пронизливий дзвін. Потім біль. Повний і всеосяжний. Усюди й ніде. Я не відчував нічого й водночас страждав від мук. Закліпав, ніби це могло допомогти мені щось почути чи навіть побачити.

— З тобою все гаразд, Закарі. Ти в безпеці, — його губи ворушилися зовсім близько, за кілька сантиметрів від мого обличчя. Татове тіло тремтіло. Він поглянув униз, між нами, заплющив очі й рвучко вдихнув. — Во ца.

Я застиг. Він вилаявся. Тато ніколи не лаявся.

На праву ногу крапнуло щось липке й темне. З батька. Я струснув ногою. «Кров».

Це кров.

Татова кров.

А тоді я побачив: садові граблі проштрикнули його живіт, пришпиливши до дверцят. Зубчастий край ледве зачепив мене. Я втягнув живіт, намагаючись вдихнути-видихнути.

Часто закліпав, ніби це могло розвіяти жах, але він не зник. Мій погляд сфокусувався на татові. Усе його обличчя заливала кров. Уламки скла стирчали зі шкіри, немов голки їжака. Кров була всюди. Вона стікала його скронею від шраму на чолі аж до підборіддя. Тепла, з металічним присмаком, гідка, липка — просочувалася в мій одяг, шкіру, волосся. Я хотів, щоб він зліз із мене. Хотів кричати. Його губи знову ворухнулися, але цього разу мені нічого не вдалося розібрати — у вухах дзвеніло.

«Я тебе не чую, — вимовив я одними губами. — Скажи ще раз».

Спробував щось зробити — дотягнутися до його чола, спинити кров, але він був надто важкий. До того ж я мусив втягувати живіт, щоб граблі не розпанахали мене.

Червона торбинка.

Я потягнувся до неї, витягнувши руку якнайдалі. Порізався граблями, але все ж схопив і вивернув її. Ніж. Обхопив руків'я, намагаючись перерізати пасок безпеки. Той розірвався збоку, але мені не вдалося поворухнутися.

Генрі, — я спробував прокричати ім'я водія.

Жодної відповіді.

Озирнувшись через праве плече, я побачив, що чоло Генрі лежить на спущеній подушці безпеки, а клаксон видає безперервний пронизливий звук. Я не бачив крові, але й так усе зрозуміло. Він мертвий. І нагадував ляльку з цими чорними порожніми зіницями.

Татові губи знову заворушилися. Очі благали прислухатися. Я хотів, справді хотів, але чув тільки той клятий клаксон. З татової щоки скотилася сльоза й упала мені на обличчя. Я засичав, ніби вона обпекла мене. Тато ніколи не плакав. Його губи ледь ворушилися. Тіло й далі прикривало мене, захищаючи від усього, що станеться чи вже сталося. Ми опинилися в пастці скрученої металевої клітки. Я не зміг би вибратися з-під нього, навіть якби спробував.

Вдалося лише стиснути кулак і вчепитися в його сорочку, перш ніж він звалився на мене повністю. Руки тремтіли під його вагою. В одній досі був ніж. Тато лежав із розплющеними очима, але я знав — він помер. Його душа відлетіла. І тільки тепер я зрозумів, що він мав на увазі під словами, що душі безцінні.

Відчуття поверталися одне за одним, по краплині, як той дощ. Спершу слух.

— Там ще є хтось усередині?

— Дитина.

— Жива?

— Чорт... Навряд чи. Вантажівка влетіла просто в них на повній швидкості.
— Без шансів.

Потім дотик.

Тато холодний. Дуже холодний. Занадто. Я знав, що це означало. З його обличчя відшарувався шматок плоті й упав мені на груди. Якби він був теплий, я б цього не відчув. Мене затрусило. Я міцно заплющив очі й спробував стримати блювотний рефлекс. Живіт так і лишався напруженим.

«Заберися з мене. Я не хочу відчувати твою смерть. Взагалі нічого не хочу відчувати».

Нарешті повернувся голос.

— Живий, — хрипко видушив я. Люди поруч стогнали, хекали, кричали в спробах перевернути автівку. — Я живий.

Але я таким себе не відчував.

— Тримайся, друже, — почувся голос. — Ми зараз до тебе дістанемося. Нам просто треба трошки часу, добре?

— Добре.

Не добре. Нічого не добре.

Я міцно зціпив зуби, слухаючи їхні розмови:

— Стоп. Це ж...?

— Так. Бо Сан. Той Бо Сан. — Мовчанка. — Господи, бляха, боже.

— Він...?

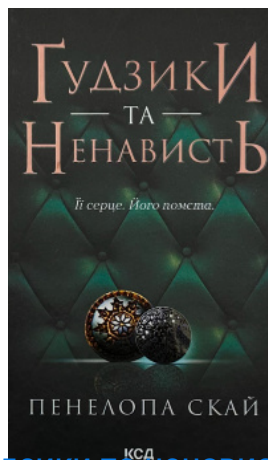
— Його доведеться вирізати, перш ніж дістатися до дитини. Він нанизаний на граблі через стоплений метал.

— Чорт забирай. Бідолашний малий.

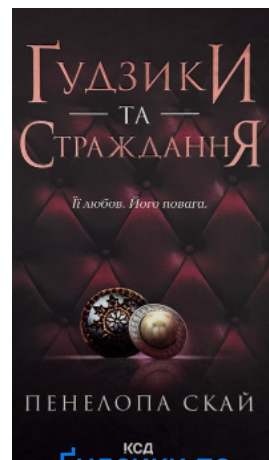
Рекомендована література

Четверте крило.
Емпіреї. Книга 1

Гудзики та ненависть.
Книга 2

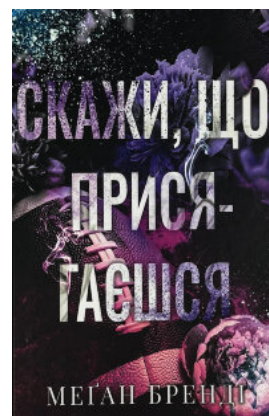
Гудзики та
страждання. Книга 3

Мій темний Ромео

Доля, вписана в кров.
Сага про невиткані
долі. Книга 1

Скажи, що
присягаєшся

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ